

Απόφαση 2ης Εργατικής Συνδιάσκεψης NAP

Η απόφαση της 2ης εργατικής συνδιάσκεψης του NAP, που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 28 και 29 Ιούνη 2008.

Τις αυξημένες δυνατότητες και τις ιδιαίτερες δυσκολίες, σε μια "μη συνηθισμένη" κατάσταση για την εργατική και πολιτική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και του NAP, κατέγραψε η 2η εργατική συνδιάσκεψη που πραγματοποιήθηκε στην Πάντειο στις 28 και 29 Ιουνίου 2008. Στις εργασίες της συνδιάσκεψης είχαν εκλεγεί πάνω από 300 αντιπρόσωποι και παρακολούθησαν εκατοντάδες μέλη του NAP και της νΚΑ, καθώς και αγωνιστές του εργατικού κινήματος που είχαν πρόσκληθεί από τις οργανώσεις του NAP.

A. Η ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Βρισκόμαστε «σε μια μη συνηθισμένη κατάσταση», όπου στη χώρα μας και διεθνώς συσσωρεύονται αλλαγές τόσο σε πολιτικό - οικονομικό όσο και στο επίπεδο της ταξικής πάλης, που προδιαγράφουν και προετοιμάζουν μια στρατηγική καμπή των εξελίξεων.

Βασικά στοιχεία της είναι:

1. Η χρηματιστηριακή - πιστωτική οικονομική κρίση και ύφεση των παγκόσμιων ρυθμών ανάπτυξης που μεταφέρεται στη λεγόμενη «πραγματική οικονομία» και αποκτά δομικό χαρακτήρα, στη βάση των μετασχηματισμών του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Στη χρονιά που έρχεται πρέπει να αναμένεται ότι **η κρίση θα κλιμακωθεί.**

2. Η ανοδική, πολύμορφη, αντιφατική όμως και ανολοκλήρωτη παρέμβαση του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου μαζικού κινήματος στις πολιτικές εξελίξεις, καθώς και η βαθύτερη αμφισβήτηση των κυρίαρχων, εδώ και σχεδόν 20 χρόνια, αστικών δογμάτων, στη χώρα μας και διεθνώς. **Μέσα στην αγωνιστική διαμαρτυρία, που βασικά παραμένει καθηλωμένη στα κοινοβουλευτικά αστικά πλαίσια, διαμορφώνεται ένα μικρό αλλά ορατό, δυναμικό ρεύμα αντικαπιταλιστικής κριτικής και προοπτικής.**

3. Η υιοθέτηση και εφαρμογή μιας **ακραίας επιθετικής πολιτικής από το κεφάλαιο, την ΕΕ και τις κυβερνήσεις** για τη συντριβή του εργατικού και λαϊκού κινήματος, καθώς και για την υπέρβαση της κρίσης με μια νέα, βαθύτατη, αντιδραστική κοινωνική και πολιτική αναδιάρθρωση. Η κυβέρνηση της ΝΔ και, ευρύτερα, η ελληνική αστική τάξη, αναδεικνύονται, αυτή τη στιγμή, στην καρδιά του αντιδραστικού πυρήνα της Ε.Ε. Με την πολιτική της λιτότητας, την πραξικοπηματική κατάργηση των άρθρων 16, 24 και 103 του Συντάγματος, τις αντιδραστικές τομές στο κράτος, το νέο κύμα ιδιωτικοποιήσεων, το χτύπημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, την καπιταλιστική οργάνωση του χώρου - περιβάλλοντος, την προετοιμασία και συμμετοχή του

ελληνικού κεφαλαίου στους ανταγωνισμούς και πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς κάτω από τη σημαία της «διεθνούς συμμαχίας κατά της τρομοκρατίας» (αποδοχή του ιμπεριαλιστικού και επιθετικού δόγματος των «προληπτικών πολέμων», νέα «αγορά της χιλιετίας», προετοιμασία για στράτευση της νεολαίας στα 18).

4. Τα σημάδια **αποσταθεροποίησης του αστικού δικομματισμού και της κρίσης του πολιτικού συστήματος**, μαζί με τις τάσεις αντιδραστικής ανασυγκρότησής του. Στο κέντρο της κρίσης του πολιτικού συστήματος είναι οπωσδήποτε το ΠΑΣΟΚ. Όλα δείχνουν ότι το κόμμα αυτό βρίσκεται σε μια φθορά στρατηγικής σημασίας, αντίστοιχη με αυτήν της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας, λόγω της οργανικής ένταξης του στο αστικό σύστημα και στην κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη πολιτική. Παράλληλα, εκδηλώνονται και νέες προσπάθειες ενσωμάτωσης των καινούριων αγώνων και των αντιφατικών ριζοσπαστικών ρευμάτων, μέσα από διάφορα νεοσοσιαλδημοκρατικά σχέδια, ειδικά στο χώρο μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ. Επανέρχονται σενάρια για «κάθαρση νέου τύπου», «νέο '89», «προσφυγής στις κάλπες». Πρόκειται για την διαμόρφωση μιας πολιτικής πρότασης βασισμένης σε ένα «νέο κοινωνικό συμβόλαιο» και μια «δημοκρατική διαχείριση της Ε.Ε.». Παρότι οι προτάσεις αυτές διαφοροποιούνται από την αντιδραστική επίθεση, και απευθύνονται στα κινήματα, αντικειμενικά δεν μπορούν να την αντιμετωπίσουν. Ταυτόχρονα θα αποτελέσουν ένα πολύ σημαντικό ανάχωμα του κινήματος για την ανατροπή της επίθεσης, και της δυνατότητας μετασχηματισμού του σε αντικαπιταλιστική - επαναστατική κατεύθυνση και «ολοκλήρωσης» του σε συνολικό πολιτικό ρεύμα-πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

5. Οι νέες τάσεις και διεργασίες στην **Αριστερά**, που αναπτύσσονται στη βάση των αντιθέσεων του καπιταλισμού, της επίθεσης του κεφαλαίου και της κρίσης του πολιτικού συστήματος. Στις συνθήκες αυτές αναδεικνύεται η δραματική καθυστέρηση προώθησης ενός προγράμματος επαναστατικής τακτικής - στρατηγικής και κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, που δυσκολεύει την υποδοχή των αριστερών αναζητήσεων και αγωνιστικών τάσεων της εργατικής τάξης και της νεολαίας, τη σταθερή μετατροπή τους σε πολιτικό κίνημα ανατροπής.

Το **ΚΚΕ** απέτυχε να παίξει ένα σοβαρό ρόλο στους αγώνες αυτής της περιόδου, ιδιαίτερα στη μάχη του Ασφαλιστικού. Δεν κατόρθωσε σε καμιά περίπτωση να υπερβεί τα όρια του υποταγμένου συνδικαλισμού, ούτε είχε ένα διαφορετικό αγωνιστικό σχέδιο κλιμάκωσης των αγώνων, ώστε να απειληθεί η κυβέρνηση. Όλα αυτά πηγάζουν από τις στρατηγικές αντιφάσεις του αντιμονοπωλιακού-αντιϊμπεριαλιστικού μετώπου, της θολής και μικροαστικής «λαϊκής εξουσίας - οικονομίας» στην «προοπτική» του «σοσιαλισμού που γνωρίσαμε» και του βαθιά κοινοβουλευτικού χαρακτήρα αυτού του κόμματος. Οξύνουν την αντίφαση λόγων και έργων και δυναμώνουν τους προβληματισμούς σε τμήματα της εργατικής και νεολαιίστικης βάσης του.

Ο **ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ** παρότι καρπώνεται το μεγαλύτερο μέρος της δυσaréσκειας από το ΠΑΣΟΚ, δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των ταξικών αναμετρήσεων που έρχονται. Η πολιτική πρόταση της «αριστερής κυβέρνησης» για την «ανασυγκρότηση του πολιτικού συστήματος που σαπίζει», με «κατεύθυνση το σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία», δεν συγκρούεται με τους πυλώνες της αστικής πολιτικής. Έχει στον πυρήνα της ένα «νέο κοινωνικό συμβόλαιο» ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, ενώ παραμένει δέσμιος της πολιτικής της «δημοκρατικής» και «φιλολαϊκής ΕΕ», θέσεις που ήδη έχουν γεννήσει κραδασμούς τόσο στο εσωτερικό του, όσο και στο ΣΥΡΙΖΑ. Στα συνδικάτα συνεχίζει τη συγκυβέρνηση με την ΠΑΣΚΕ στη ΓΣΕΕ και αλλού. Γενικά ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε μια διαδικασία «προσαρμογής» προκειμένου να αναλάβει ρόλο στην ευρύτερη αναμόρφωση του πολιτικού σκηνικού.

Στην **εξωκοινοβουλευτική αριστερά** διεξάγεται μια ισχυρή διαπάλη ανάμεσα στις δυνάμεις που προσανατολίζονται σε μια παραπέρα δορυφοροποίηση (ή και ένταξη) στον ΣΥΡΙΖΑ, σε μικρότερο βαθμό και στο ΚΚΕ, ή σε μια πρακτική «διάχυσης» στο μαζικό κίνημα και τα επιμέρους μέτωπα, ΚΑΙ σε αυτές που προσανατολίζονται, και συμβάλλουν πρακτικά, προς ένα συνολικό πολιτικό, αυτοτελές, αντικαπιταλιστικό ρεύμα-πόλο της αριστεράς.

6. Η κοινωνική - ιδεολογική και πολιτική χρεοκοπία του αστικοποιημένου σ.κ. Το εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα σήμερα, είναι από κάθε άποψη αναντίστοιχο με τις απαιτήσεις που διαμορφώνουν για την εργατική πάλη οι αναδιαρθρώσεις στον σημερινό καπιταλισμό, οι αλλαγές στους όρους της ταξικής πάλης, η διαμόρφωση της σημερινής εργατικής τάξης. Είναι χαρακτηριστική η προγραμματική - οργανική αδυναμία του να δώσει απαντήσεις σε προβλήματα όπως η εργατική ενότητα, η σχέση οικονομικού-πολιτικού αγώνα, η σχέση εθνικού-διεθνούς στην πάλη κ.λπ.

Έχει οδηγηθεί σε ιστορική κρίση διότι έχει μεταλλαχθεί από συλλογικό εκφραστή των τάσεων ρήξης με την αστική τάξη πραγμάτων, σε πολιτικό μηχανισμό εχθρικό - τόσο στη μορφή, όσο και στο περιεχόμενο- προς την εργατική πλειοψηφία.

7. Οι δυνατότητες της σημερινής εργατικής τάξης και ο αναβαθμισμένος ρόλος του εργαζόμενου ανθρώπου. Η σύγχρονη εργατική τάξη (μαζική και πλειοψηφική, πολυσύνθετη, με νέα ενότητα χειρωνακτικής - διανοητικής εργασίας, πιο διεθνική, αλλά και με θάλασσα εργασιακών σχέσεων, κατακερματισμό ειδικοτήτων, καταρτίσεων και σύγχρονου ηλεκτρονικού τεϊλορισμού) εμπεριέχει εντός της, τόσο τη **δυναμική επαναστατική χειραφέτηση του κοινωνικού ανθρώπου**, όσο και την αλλοτρίωση, την υποταγή και την καταπίεση. **Αυτή η διπλή εικόνα της εργατικής τάξης** δυσκολεύει μεν αλλά κάνει πιο ορατό και πλέον επιτακτικό το γεγονός πως δεν μπορεί να επανενωθεί σε «τάξη για τον εαυτό της» παρά μόνο μέσα από την ταξική πάλη, και μάλιστα όχι οποιαδήποτε ταξική πάλη, αλλά εκείνη που ανυψώνεται σε πανεθνικό- πολιτικό επίπεδο με αντικαπιταλιστικό ταξικό περιεχόμενο και επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση. Είναι πριν απ' όλα μια πολιτική επαναστατική διαδικασία που μπορεί να γίνει μόνο στη βάση μιας σύγχρονης εργατικής πολιτικής, ενός νέου εργατικού κινήματος, πάνω στις σημερινές αντιθέσεις της τάξης, και με βαθύτερα στρατηγικά χαρακτηριστικά.

B. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΡ

Σε αυτό το πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό το ΝΑΡ απαντά με **την πολιτική πρόταση του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου. Επιδίωξή του είναι η σύνδεση στην πράξη της πάλης για την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής επανάστασης.** Στο πλαίσιο αυτό, ιδιαίτερος στόχος του ΑΕΜ, για την ιστορική περίοδο που διανύουμε, είναι «μια ριζική στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς» που θα εκφράζεται: Στο επίπεδο των εργατικών αναγκών και του κινήματος, με τη διαμόρφωση ενός κοινωνικοπολιτικού κινήματος μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης, που θα αποκρούει - ανατρέπει την αστική επίθεση, θα επιδιώκει κατακτήσεις και θα βελτιώνει κοινωνικά και πολιτικά τη θέση των εργαζομένων. Στο συνολικό πολιτικό επίπεδο, με τη διαμόρφωση ενός αισθητού πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και μορφωμάτων εργατικής πολιτικής. Στο επίπεδο των στρατηγικών στόχων, με τη συμβολή στην ενίσχυση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης ως προοπτικής, πρακτικής και μορφών συγκρότησης. Μια τέτοια στροφή θα αποτελέσει βαθιά ρωγμή και κλονισμό της επίθεσης του κεφαλαίου και γενικότερα της πολιτικής και της εξουσίας του. Θα κλονίσει την ηγεμονία των τάσεων υποταγής μέσα στην εργατική τάξη και μπορεί να λειτουργήσει -κι αυτό επιδιώκουμε ως ΝΑΡ- σαν καταλύτης για μια βαθύτερη αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, που θα φέρνει πιο κοντά την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Το ΝΑΡ θεωρεί, ότι όχι μόνο είναι αναγκαία η επιβολή μιας τέτοιας «στροφής», αλλά ότι είναι και δυνατό να πραγματοποιηθεί. Οι εργαζόμενοι **μπορούν να επιβάλουν** οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές «κατακτήσεις», να προκαλέσουν «ρήξεις», να «σπάσουν πυλώνες», «κάτω από το μαζικό αγωνιστικό εκβιασμό», και ένα πολιτικό εργατικό κίνημα ανατροπής. Οι δυνατότητες αυτές μεγαλώνουν (μαζί με νέες δυσκολίες) με

την οικονομική, δομική κρίση και με την φθορά της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Είναι **πιο ρεαλιστικό** να έχουν υλικές κατακτήσεις οι εργαζόμενοι με μια μαχητική εργατική αντιπολίτευση, η οποία συνδέεται με μια επαναστατική στρατηγική, παρά με τη γραμμή της «λαϊκής εξουσίας» του ΚΚΕ ή το αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο του ΣΥΝ, που δεν απαντούν ούτε στο ζήτημα της επίθεσης, ούτε της επανάστασης.

Το ΝΑΡ πιστεύει ότι απαιτείται η αυτοτέλεια αυτού του μετώπου από τις ρεφορμιστικές θεωρίες, πολιτικές προτάσεις και πρακτικές και όχι η «ώσμωση», οι «εφαπτόμενες σχέσεις» και η «διάχυση» στα ιδιαίτερα μέτωπα του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ ή ακόμη και του ΠΑΣΟΚ, πολύ περισσότερο οι «παναριστερές» πολιτικές και εκλογικές συνεργασίες. Η αντικαπιταλιστική αριστερά ή θα πάει κόντρα στο ρεύμα της ενσωμάτωσης, από όπου και αν προέρχεται ή θα αυτοκτονήσει πολιτικά. Δεν θα γίνει τμήμα του αντινεοφιλελεύθερου ή αντιμπεριαλιστικού ρεύματος, «αριστερή τους πτέρυγα» προκειμένου δήθεν να «επιδράσει» πάνω τους. **Με αυτές τις προϋποθέσεις μπορεί να επιτευχθεί πραγματικά η κοινή δράση με τα ρεύματα της ρεφορμιστικής αριστεράς.**

Το ΝΕΚ, είναι βασικό στοιχείο του συνολικού μας σχεδίου, θεμέλιο και βάθρο του ΑΕΜ, βρίσκεται στον πυρήνα της τακτικής-στρατηγικής, και στις συνθήκες αυτές είναι πιο επίκαιρο και ρεαλιστικό.

Την περίοδο αυτή, αποκτούν ιδιαίτερη σημασία οι πρωτοβουλίες του ΝΑΡ και του ΜΕΡΑ για μια άλλη Αριστερά της εποχής μας, καθώς και οι ενωτικές προτάσεις του για την ανάπτυξη κοινής μετωπικής δράσης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις κοινωνικές και πολιτικές μάχες και συγκεκριμένα:

* **Πολιτική εξόρμηση του ΜΕΡΑ**, για την προγραμματική-οργανωτική του ανασυγκρότηση στην κατεύθυνση του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με συνελεύσεις-εκδηλώσεις, ενωτικές προτάσεις για την παρέμβασή του στη συζήτηση στην Αριστερά, οργανωτική συγκρότηση (δημιουργία πανελλαδικού συντονιστικού), με βάση και την απόφαση της πανελλαδικής του συνέλευσης.

* **Πρωτοβουλία για ενωτική αντικαπιταλιστική παρέμβαση στο μέτωπο της ΕΕ, της Ευρωσυνθήκης και των Ευρωεκλογών.** Το ΝΑΡ θα επιδιώξει την ευρύτερη δυνατή συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, θα απευθυνθεί στις οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στη βάση της απόρριψης της Ευρωσυνθήκης και της ΕΕ, της συνολικής αντιπαράθεσης έως και τη διάλυση-αποδέσμευση από τον μπεριαλιστικό αυτό οργανισμό, για τη συμβολή σε μια άλλη διεθνοποίηση και σε μια επαναστατική προοπτική. Πολύ περισσότερο που η πορεία προς τις ευρωεκλογές, συνδέεται αντικειμενικά και πρακτικά με την προσπάθεια των αστικών πολιτικών δυνάμεων να απαντήσουν στα κρισιακά φαινόμενα ομαλής διακυβέρνησης «των πάνω» και, κυρίως, να χτυπήσουν καίρια το ανερχόμενο εργατικό και λαϊκό κίνημα «των κάτω» που τους αμφισβητεί.

* **Πρωτοβουλία για την αυτοτελή συσπείρωση των δυνάμεων ενός Νέου Ταξικού Εργατικού Κινήματος.** Το ΝΑΡ θα συμβάλλει στις αναζητήσεις αγωνιστών του εργατικού κινήματος και τις διαθέσεις για μια ανώτερη συγκρότηση όλων όσων παλεύουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην κατεύθυνση αυτή.

* **Ανάπτυξη πολιτικών δεσμών διαλόγου-κοινής δράσης** με αγωνιστές και δυνάμεις που αντιστέκονται και διαφοροποιούνται με τα σχέδια εμπλοκής σε σοσιαλδημοκρατικά σενάρια, που επιθυμούν να συμβάλουν στην αναδιάταξη των δυνάμεων στην Αριστερά -και στην εξωκοινοβουλευτική και ιδιαίτερα στην αντικαπιταλιστική επαναστατική- στην κατεύθυνση ανεξάρτητης συγκρότησης-παρέμβασής της σε όλα τα επίπεδα του κινήματος, των μετώπων, της θεωρίας και πρωτίστως της πολιτικής. Να συμβάλουν στην ανάπτυξη συγκεκριμένης, τεκμηριωμένης, βαθύτερης κριτικής στο ΣΥΡΙΖΑ και στο ΚΚΕ.

Για την προώθηση των παραπάνω στόχων απαιτείται μια συνολική **ποιοτική ανάπτυξη της στρατηγικής φυσιογνωμίας της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, μια αποφασιστική αναβάθμιση στην προώθηση της τακτικής του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου και του πολιτικού στόχου της ανατροπής της επίθεσης της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, καθώς και της ιδεολογικής-πολιτικής -οργανωτικής ανασυγκρότησης και εργατικής κοινωνικής ανάπτυξης του ΝΑΡ - ζητήματα κρίσιμα, που έχουμε επιλέξει να αποτελέσουν αντικείμενο της **Συνδιάσκεψης για την Προγραμματική Διακήρυξη**, που θα πραγματοποιηθεί το αμέσως επόμενο διάστημα.

Γ. Ο ΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Η μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας από τον συλλογικό, ρεφορμιστικό αγώνα σε δύναμη επιθετικής προώθησης των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων αλλά και η ανοιχτή σοσιαλδημοκρατικοποίηση πολλών κομμάτων της κομμουνιστικής αριστεράς, έχουν επιπτώσεις στην κατεύθυνση και στο περιεχόμενο των συνδικάτων.

Σοβαρή αιτία αυτής της κατάστασης αποτελεί ασφαλώς η κυριαρχία των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ στην ηγεσία του σ.κ. Η βάση της συνένωσής τους είναι η συμφωνία σε μια «ευλύγιστη» τακτική, που φροντίζει να είναι «μέσα» και μέχρι ενός ορίου σε ορισμένες κινητοποιήσεις, για να διατηρούν ορισμένους βαθμούς «ελευθερίας» από την εκάστοτε κυβέρνηση αλλά και «επαφής» με τις αγωνιστικές διαθέσεις, και στις κρίσιμες στιγμές της κλιμάκωσης να «καταθέτουν τα όπλα», στο όνομα των πολιτικών ορίων και των κοινοβουλευτικών παρεμβάσεων (βλέπε εξέλιξη της μάχης για το ασφαλιστικό).

Ο αστικοποιημένος, υποταγμένος συνδικαλισμός δεν οφείλεται μόνο στην κυριαρχία των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ στις ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος, δεν είναι απλά ένα θέμα συσχετισμού δύναμης, όπως φαίνεται να πιστεύει όλη η αριστερά (σε μεγάλο βαθμό και η εξωκοινοβουλευτική), αλλά αφορά ένα σύνολο δεδομένων και βαθύτερων επιδράσεων.

Κρίνεται δηλαδή:

- στην φυσιογνωμία και το πολιτικό πλαίσιο, όπου κυριαρχεί η διαπραγμάτευση της χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων και η αποδοχή όλων των πυλώνων της αστικής πολιτικής (παραγωγικότητα, ανταγωνιστικότητα, ΟΝΕ κλπ), που όλο και πιο πολύ τείνει και στην αποδοχή νεοφιλελεύθερων θέσεων, όπως η διεκδίκηση της χρηματοδότησης του ασφαλιστικού συστήματος από τις ιδιωτικοποιήσεις, που προβλήθηκε στην περίοδο της πάλης ενάντια στο ασφαλιστικό.

- Στον ευρύτερο ιδεολογικό αποπλισμό, καθώς έχει «ενταφιαστεί» κάθε έννοια κατάργησης της εκμετάλλευσης, έννοια πάνω στην οποία εντούτοις στηρίχτηκε η ίδια η δημιουργία του συνδικαλιστικού κινήματος.

- Στην βασική λογική δόμησης του εργατικού συνδικαλισμού, που στηρίζεται στην ενότητα με βάση το επάγγελμα (και όχι το χώρο δουλειάς), τη διαταξικότητα, το γραφειοκρατικό και κοινοβουλευτικό τρόπο λειτουργίας.

- Στα κοινωνικά του χαρακτηριστικά, καθώς σε πολλές περιπτώσεις ο διοικητικός μηχανισμός διαπλέκεται με την συνδικαλιστική ιεραρχία. Αν επιπλέον προσθέσουμε την παντελή έλλειψη σωματείων σε τεράστια τμήματα του ιδιωτικού τομέα, την ελάχιστη συμμετοχή των μεταναστών, και τον ουσιαστικό αποκλεισμό όλων των μορφών της ευέλικτης απασχόλησης από τα συνδικάτα με ευθύνη της συνδικαλιστικής ηγεσίας, καταλαβαίνουμε ότι σε πολύ μεγάλο βαθμό το υπάρχον συνδικαλιστικό κίνημα αφήνει έξω από τις δομές του την πλειοψηφία των πιο εκμεταλλεζόμενων και εργατικών στρωμάτων της κοινωνίας, την νέα εργατική βάρδια, τείνει να καλύψει μόνο τα σχετικά «πιο προστατευμένα τμήματα» της μισθωτής εργασίας.

- Στα χιλιάδες νήματα σύνδεσής του με τους μηχανισμούς του κεφαλαίου, του κράτους και της ΕΕ, (από το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ, τα συνδικαλιστικά κονδύλια, την συμμετοχή στα ΔΣ επιχειρήσεων, έως τα κανονικά «λαδώματα» τύπου υπουργείου πολιτισμού), που οικοδομούν ένα ολόκληρο στρώμα, την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, εξαγορασμένο από τις κυβερνήσεις και το κράτος, δούρειο ίππο της αστικής πολιτικής μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Από όλα τα παραπάνω εμείς θεμελιώνουμε την αντίληψη ότι δεν αποτελεί απάντηση στην κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος η αλλαγή των εκλογικών και παραταξιακών συσχετισμών μόνο. Η υπέρβαση του αστικοποιημένου συνδικαλισμού είναι κάτι πολύ ευρύτερο, μπορεί να γίνει μόνο με όρους ενός Νέου Ταξικού Εργατικού Κινήματος, που είναι και η ουσία της δικής μας πρότασης για

το εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα.

Η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, οι βασικές ομοσπονδίες και τα εργατικά κέντρα, με επίδραση και σε πρωτοβάθμια σωματεία, **δεν κάνουν κυρίως οικονομικό αγώνα**. Θέτουν πλαίσιο και μορφή πολιτικού αγώνα για τα οικονομικά δικαιώματα ενισχύοντας την λογική της υποταγής στα «όρια των αντοχών της οικονομίας», δηλαδή της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Καταλήγουν έτσι στην αγωνιστική απραξία και τον συμβιβασμό ενώ όταν προχωρούν σε αγώνες (όπως, π.χ. με το ασφαλιστικό), το κάνουν για να διατηρούν νήματα επικοινωνίας με τους εργαζόμενους και τις διαθέσεις τους, ώστε να μπορούν να τις εγκλωβίσουν τις κρίσιμες στιγμές στην κυρίαρχη πολιτική.

Η ΓΣΕΕ **διασπά** πρώτα την (αναγκαία) πολιτικοποίηση του οικονομικού αγώνα από τη σκοπιά της ρήξης και της ανατροπής, και στη συνέχεια την ίδια την αγωνιστική ενότητα της τάξης, προτάσσοντας τις πολιτικές (ρεφορμιστικές) της επιδιώξεις, πάνω από τα αναγκαία υλικά συμφέροντα των εργαζομένων. Η (αστική) πολιτική επιστρέφει ως βαρίδι στο εργατικό κίνημα, αποδομώντας και διασπώντας τους εργαζόμενους.

Δ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

1. Το ΝΕΚ αποτελεί μια συνολική μετωπική, μάχιμη, πολιτική πρόταση ταξικής αναγέννησης του ε.κ. σε όλα τα επίπεδα. Είναι η πολιτική μας γραμμή στο σχετικά αυτοτελές μέτωπο της πάλης για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα της ε.τ., με χαρακτηριστικά τομής, χειραφέτησης και ανατροπής. Αφορά τη λογική για τους αγώνες, αλλά και όλο το περιεχόμενο της εργατικής δράσης, ιδεολογικής διαπάλης, πολιτισμού, δομής και λειτουργίας του σ.κ. Επιδιώκει τη συνειδητή σύνδεση του οικονομικού με τον αντικαπιταλιστικό πολιτικό αγώνα, έως το επίπεδο της σύνδεσης των οικονομικών και πολιτικών διεκδικήσεων της ε.τ. με το περιεχόμενο του ΑΕΜ, είναι πεδίο επαφής των εργατικών πρωτοποριών με τις πλατιές εργατικές μάζες. Είναι το περιεχόμενο, τα αιτήματα, το πρόγραμμα και το σχέδιο αυτού του αγώνα. Είναι οι μέθοδοι μαζικού πολιτικού εκβιασμού (επαναστατικού εργατικού αγώνα) κατά του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του για την απόκρουση των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων και την επιβολή - σχετικών πάντα - ταξικών κατακτήσεων και παραχωρήσεων. Είναι όλες οι αυτοτελείς μορφές οργάνωσης της ε.τ. και τα εξωθεσμικά όργανα πάλης της. Από το ταξικό σωματείο έως τα ανεξάρτητα όργανα αγωνιστικού συντονισμού. Και από τις πολιτικοσυνδικαλιστικές συσπειρώσεις και το συντονισμό τους έως την κίνηση για το νέο, ταξικό, εργατικό κίνημα.

Το περιεχόμενο του έχει στον πυρήνα του τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες και δυνατότητες και την πάλη για ριζική βελτίωση και αλλαγή της θέσης των εργαζομένων, από σήμερα μέχρι και την αντικαπιταλιστική επανάσταση, την κατάργηση του συστήματος της μισθωτής εκμετάλλευσης. Το περιεχόμενο αυτό «συγκεντρώνεται» σε βασικούς πολιτικούς κρίκους και στο πρόγραμμα πάλης στους χώρους και συνολικά.

2. Στο πρόγραμμα πάλης απαιτείται από μεριάς του ΝΕΚ **μια άλλη οπτική των στόχων πάλης με υπέρβαση της λογικής που θεωρεί αντικείμενο της εργατικής πάλης μόνο το ποσό με το οποίο θα πουλιέται η εργατική δύναμη και όχι τη διαδικασία και τον τρόπο πώλησής της.**

Με την αναβάθμιση του τρόπου που προβάλλονται τα αιτήματα που σχετίζονται με τον πυρήνα της σχέσης κεφαλαίου-εργασίας (σχέσεις στη διαδικασία της παραγωγής, παραγωγική ιεραρχία, χρόνος εργασίας και ρυθμισή του, καταμερισμός εργασίας και ειδικεύσεων, σταθερότητα εργασιακής ένταξης, εκπαίδευση και κατάρτιση). Με την ανάδειξη στόχων που αφορούν στη σχέση σταθερού - μεταβλητού τμήματος του μισθού (του συνδεδεμένου δηλαδή με την παραγωγικότητα), το φορολογικό σύστημα, τις «κοινωνικές» παροχές, την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης: περιβάλλον, παιδεία, πολιτισμός, επικοινωνία, πληροφόρηση, δημοκρατικές ελευθερίες, υγεία - περίθαλψη, ασφάλιση, κοινωνική προστασία κλπ. Που θα επιδιώκουν αλλαγές στο συσχετισμό εκμετάλλευσης και εξουσίας υπέρ των εργαζομένων και σε βάρος του κεφαλαίου, σε κάθε ζήτημα εργασίας, παραγωγικών σχέσεων και δημοκρατίας στους τόπους δουλειάς, ασφάλισης, εκπαίδευσης, υγείας, περιβάλλοντος, πολιτισμού, σε κάθε ζήτημα της κοινωνικής ζωής.

Μέσα από τέτοιους στόχους μπορεί και πρέπει το εργατικό κίνημα να μιλά στο όνομα της κοινωνίας και να

αντιπαρατίθεται συνολικά με την υπεραντιδραστική πολιτική του κεφαλαίου. Επιπλέον **το δίλημμα δεν είναι «αμυντικοί ή επιθετικοί στόχοι»**. Είναι «ποιοι αμυντικοί» και «ποιοι επιθετικοί στόχοι» και σε ποια σύνδεση μεταξύ τους. **Όμως το στοιχείο της ουσιαστικής βελτίωσης της θέσης του εργαζόμενου, του «να πάρουμε τώρα από τα κέρδη τους», θα εγγράφεται όλο και περισσότερο στην προμετωπίδα των διεκδικήσεων, όταν μπροστά στον οδοστρωτήρα της επίθεσης και τη νέα εργατική βάρδια των «ελάχιστων» δικαιωμάτων, η περιφρούρηση των κατακτήσεων πολλές φορές δεν έχει καμία έννοια.**

3. Βασικά ζητήματα του περιεχομένου της εργατικής πάλης.

-Ανατροπή της στρατηγικής του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του **για εντεινόμενη συμπίεση των μισθών, αύξηση της απλήρωτης δουλειάς και παράταση του εργάσιμου χρόνου.** Σ' αυτά τα πλαίσια αναπτύσσουμε την πάλη για αναδιανομή του πλούτου, την πάλη για αναλογικούς μισθούς και διορθωτικά ποσά, την πάλη για μείωση του χρόνου εργασίας με αύξηση των αποδοχών των εργαζομένων που να μειώνουν την έκταση της κλοπής που πραγματοποιείται από τους κεφαλαιοκράτες μέσω της απλήρωτης δουλειάς των εργαζομένων. Διεκδικούμε βασικό μισθό και σύνταξη αναγκών (1400 € καθαρά) που θα καλύπτει τις απαιτήσεις της σύγχρονης ζωής, την ανάγκη να ζει και όχι να επιζεί ο εργαζόμενος από έναν μισθό. Ανατροπή - καταγγελία της προδοτικής σύμβασης εργασίας που υπέγραψε η ΓΣΕΕ. Μάχη για την υπεράσπιση των κλαδικών ΣΣΕ με απεργιακούς αγώνες.

- **Πάλη για την ανατροπή της νεοσυντηρητικής στρατηγικής του κεφαλαίου, των κυβερνήσεών του και των υπερεθνικών του οργάνων, που προωθούν τη διαρκή αντεπανάσταση στις εργασιακές και παραγωγικές σχέσεις. Εναντία στην ευέλικτη απασχόληση** ενάντια στην διαρκή «αντεπανάσταση» στις εργασιακές σχέσεις, **για σταθερή δουλειά για όλους.** Παλεύουμε για 35ωρο (με προοπτική ακόμα μεγαλύτερης μείωσης) με αύξηση των αποδοχών, για 5 μέρες δουλειά την εβδομάδα και 7 ώρες συνεχή δουλειά τη μέρα, για κατάργηση των μορφών ελαστικής απασχόλησης, για θέσπιση ελάχιστου ορίου διαρκούς απασχόλησης, για αύξηση του ελάχιστου χρόνου διακοπών στις 5 βδομάδες. **Διεκδικούμε μια πραγματική απελευθέρωση του «ελεύθερου» χρόνου απ' τη δυναστεία των κυρίαρχων μηχανισμών πολιτισμικής χειραγώγησης.** Κατάργηση των ν. 3377 (για το ωράριο των καταστημάτων) και 3385 (για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας και τις υπερωρίες). Κατάργηση της οδηγίας BOLKENSTEIN της ΕΕ καθώς και των πρόσφατων αποφάσεων της για το 65ωρο κ.λ.π. Πάλη ενάντια στις νέες μεθόδους οργάνωσης της παραγωγικότητας, την ευέλικτη εργασία, την εντατικοποίηση, τον πλήρη σφετερισμό των δικαιωμάτων και την καθήλωση του ρόλου της ζωντανής εργασίας από μέρους του κεφαλαίου. Κατάργηση της μαθητείας ως απλήρωτης εργασίας. Η απαίτηση να κατοχυρώσει το ταξικό κίνημα πραγματικά εμπόδια στο «διευθυντικό δικαίωμα». **Απαγόρευση απολύσεων.** Πλήρη ιατροφαρμακευτική και ασφαλιστική κάλυψη των ανέργων. Αποζημίωση απόλυσης για τους εργάτες όπως των υπαλλήλων. Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό αναγκών, με χρηματοδότηση από τα κέρδη.

-Ίσα δικαιώματα στους **μετανάστες** και στους ξένους εργάτες. Προχωράμε στη συγκρότηση ομάδας του NAP και της νΚΑ για το ζήτημα των μεταναστών. Άμεσος στόχος είναι η επεξεργασία θέσεων, η αυτοτελής παρέμβαση στους χώρους που δουλεύουν, η επιδίωξη συνδικαλιστικής τους οργάνωσης, η παρέμβαση στις αντιρατσιστικές διαδηλώσεις κλπ.

-Διπλασιασμός του αφορολόγητου ορίου για μισθωτούς και συνταξιούχους. **Έκτακτη φορολογία στο κεφάλαιο, φορολόγηση της μεγάλης ιδιοκτησίας, των ειδών πολυτελείας, δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας.** Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη βασικής ανάγκης και διατίμηση στα τρόφιμα. Κατάργηση του ειδικού φόρου στα καύσιμα. Απειθαρχία στην οδηγία της Ε.Ε. που τον επιβάλλει. Κατάργηση των τροφείων στους παιδικούς σταθμούς, των διοδίων, των ιδιωτικών πλαζ, των δημοτικών τελών, της εμπορευματοποίησης κάθε λαϊκής αθλητικής και πολιτιστικής δραστηριότητας. Άτοκα δάνεια για πρώτη κατοικία. Διαγραφή των αναλογούντων τόκων στα υφιστάμενα δάνεια. Απαγόρευση κάθε κατάσχεσης και πλειστηριασμού περιουσιακών στοιχείων των εργαζομένων από χρέη για κύρια και δευτερεύουσα κατοικία. Νομοθετική κατάργηση της δυνατότητας των τραπεζών για κατασχέσεις. Άμεση μείωση κατά 30% στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ και στα εισιτήρια των αστικών και ακτοπολικών συγκοινωνιών. Πάγωμα κάθε αύξησής τους. Προγράμματα λαϊκής στέγης και φτηνών διακοπών για εργαζόμενους, ανέργους, φοιτητές. Επιδότηση ενοικίου για νέα ζευγάρια, ανέργους, φοιτητές.

-Συνεχίζουμε **την μάχη του ασφαλιστικού** διεκδικώντας επιθετικά το σύνολο των στόχων που υποστηρίξαμε στην πρόσφατη μάχη του ασφαλιστικού (κατάργηση των αντιασφαλιστικών νόμων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, να επιστραφούν στα ταμεία τα κλεμμένα, κατάργηση της εργατικής εισφοράς, για την ασφάλιση να πληρώνουν μόνο οι εργοδότες και το κράτος, μείωση των ορίων συνταξιοδότησης στα 58 για τους άντρες, και τα 55 για τις γυναίκες κλπ).

-**Πάλη κατά του αντιδραστικού κύματος ιδιωτικοποιήσεων**, για να ανήκουν στα χέρια της κοινωνίας όλοι οι στρατηγικοί τομείς της παραγωγής. Κοινωνικοποίηση των τραπεζών, των τηλεπικοινωνιών, της ενέργειας, των συγκοινωνιών, των εταιρειών πετρελαιοειδών και άλλων μονάδων στρατηγικής σημασίας.. Ανάκληση των ιδιωτικοποιήσεων και των ΣΔΙΤ, και απόκρουση των νέων. Έξω από το δημόσιο, τις ΔΕΚΟ, τον πολιτισμό οι νόμοι της αγοράς και οι ιδιωτικές εταιρείες. Περιφρούρηση και ανάπτυξη των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων εκεί. Παλεύουμε για δημόσια ιδιοκτησία με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο. Κατάργηση του τραπεζικού απορρήτου.

-Παλεύουμε **για ένα ενιαίο δημόσιο σύστημα υγείας** σε πρωτοβάθμιο και νοσοκομειακό επίπεδο, με πλήρη εργασιακά δικαιώματα και σταθερή, μόνιμη εργασία στους υγειονομικούς, χωρίς ιδιωτικοοικονομικές σχέσεις, με πλήρη χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, με κοινωνικό και εργατικό έλεγχο. Αντιπαλεύουμε το μοντέλο υγείας και έρευνας των πολυεθνικών και της φαρμακοβιομηχανίας, την καθολική εμπορευματοποίηση της περίθαλψης και της πρόληψης. Αναδεικνύουμε τα κοινωνικά αίτια της ασθένειας στην κοινωνία της εκμετάλλευσης, συνδέουμε οργανικά την πρόληψη στους χώρους εργασίας και ζωής των πολιτών με τις συνθήκες διαβίωσης, πολιτισμού, εκπαίδευσης και εργασίας, ενάντια στις προτεραιότητες του κεφαλαίου και της αγοράς.

-Πάλη για **συνολική σύγκρουση με την παιδεία της αγοράς, του χρήματος, της καπιταλιστικής κερδοφορίας, της αναλφάβητης «εξειδίκευσης», του τεχνοκρατισμού, της απόσπασης από την κοινωνική δράση**. Συνολική κριτική αμφισβήτηση του περιεχομένου της αστικής επιστήμης και παιδείας από τη σκοπιά των κοινωνικών απελευθερωτικών αναγκών. Όχι στα ιδιωτικά ΑΕΙ που προωθούν Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Εναντίωση στο επιχειρηματικό Πανεπιστήμιο, στην αφαίμαξη των εργασιακών δικαιωμάτων από τα πτυχία, διπλώματα κ.λπ, στα κελεύσματα της Μπολώνια, στην μετατροπή των Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων σε Σχολές παροχής επαγγελματικής κατάρτισης και αγοραίων ειδίκευσεων. Απόσπαση της έρευνας από τα χέρια των επιχειρηματικών συμφερόντων και προσανατολισμό της στις κοινωνικές ανάγκες.

Υπεράσπιση και ολόπλευρη ανάπτυξη των μορφωτικών και εργασιακών δικαιωμάτων των νέων και των εργαζομένων, ενάντια σε κάθε περιορισμό, φραγμό και ταξική επιλογή. Κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Ενιαίο 12χρονο, δημόσιο και δωρεάν Σχολείο. Ενιαία πανεπιστημιακή παιδεία, δημόσια και δωρεάν για όλους, με κατάργηση του διαχωρισμού σε ΑΕΙ-ΤΕΙ και ελεύθερη πρόσβαση σ' αυτήν χωρίς ταξικούς φραγμούς (εξετάσεις, βάση του 10 κλπ). Ένα πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο με πλήρη δικαιώματα. Έρευνα για τις ανάγκες της κοινωνίας, όχι στην υποταγή της έρευνας στα επιχειρηματικά συμφέροντα. Να καταργηθεί ο υπεραντιδραστικός Νόμος Πλαίσιο. Όχι στην κατάργηση των ΣΣΕ για τους νέους, την στράτευση στα 18. Συνολική κριτική αμφισβήτηση του περιεχομένου της αστικής επιστήμης-παιδείας από τη σκοπιά των κοινωνικών απελευθερωτικών αναγκών.

-**Απόκρουση-ανατροπή της αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας που έχει εξαπολυθεί, κηρύσσει εκτός νόμου τα κοινωνικά δικαιώματα, ενάντια γενικά στην αντιδραστική αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος και του νέου κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού**. Μαζική εργατική «εκστρατεία» ενάντια στη νέου τύπου δικτατορία της σκέψης που ρίχνει τη βαριά σκιά της στις σύγχρονες κοινωνίες, ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό που μας περικυκλώνει σε κάθε πλευρά της ζωής, για την υπεράσπιση και διεύρυνση των λαϊκών ελευθεριών. **Κατάργηση κάθε ποινικοποίησης απεργιών και κοινωνικών αγώνων**. Δημοκρατία και ελεύθερος συνδικαλισμός σε όλους τους χώρους δουλειάς. Διάλυση όλου του χαφιέδικου μηχανισμού παρακολούθησης των εργαζομένων. Κατάργηση τρομονόμων, Σένγκεν, ηλεκτρονικού φακελώματος, ψηφιακής και κάθε άλλου είδους παρακολούθησης. Ισότητα κοινωνικά, πολιτικά και πολιτισμικά δικαιώματα των ξένων εργατών, ενάντια στη διπλή και τριπλή καταπίεση και εκμετάλλευσή

τους, τις διακρίσεις, τους φραγμούς, το ρατσισμό την ξενοφοβία. Κατοχύρωση και επέκταση του πολιτικού ασύλου, υπεράσπιση της θέσης των μεταναστών κόντρα στην αντιμεταναστευτική πολιτική της Ε.Ε. - φρούριο. Δημοκρατική πληροφόρηση - ενάντια στη δικτατορία των ΜΜΕ. Δημιουργία εναλλακτικών μέσων διάδοσης των ιδεών και εναλλακτικής πληροφόρησης από τα ίδια τα μαζικά κινήματα και τους εργαζόμενους. Άμεση συγκρότηση μαζικών κοινωνικοπολιτικών οργάνων εργατικής χειραφέτησης σε όλες τις σφαίρες της πάλης για τα συμφέροντα, την πολιτική και τις ιδέες με κύρια κατεύθυνση τα πεδία της παραγωγής και με ανεξαρτησία από τις μορφές και τους μηχανισμούς άσκησης της κρατικής και αστικής πολιτικής και τους φορείς της εργατικής ενσωμάτωσης.

-Πάλη για την ανατροπή της στρατηγικής, της αντιδραστικής για τον άνθρωπο και την φύση «ανάπτυξης» του κεφαλαίου. Ρυθμίσεις που θα κατοχυρώνουν το εργατικό βέτο για κρίσιμα θέματα της παραγωγικής διαδικασίας. Ενάντια στην πλήρη υποταγή της εργασίας στη στρεβλή καπιταλιστική ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών, των επιστημονικών καινοτομιών υπέρ της αναπαραγωγής του κεφαλαίου, στη μόνιμη και αυξανόμενη ανεργία, στα πλαστικά καταναλωτικά αγαθά, στον ανταγωνισμό, στην τυραννία του χρήματος και της αγοράς. Απελευθέρωση των πεδίων της αναπαραγωγής και της εκτός εργασίας ζωής των εργαζομένων (υγεία, ασφάλιση εκπαίδευση, περιβάλλον, πολιτισμός κ.λπ.) από τον ασφυκτικό κλοιό των κριτηρίων που επιβάλλει η ελεύθερη αγορά, το κέρδος και η Ε.Ε., ριζικές τομές με βάση τα σύγχρονα εργατικά δικαιώματα. Επιδιώκουμε έναν αυξανόμενο ρόλο των συνδικάτων και των άλλων οργάνων της εργατικής πολιτικής (έστω και πρωτόλειων) στα πεδία της ανάπτυξης, της επένδυσης, του προσανατολισμού και της χρήσης των παραγωγικών δυνάμεων, ενάντια στον απολυταρχισμό του νέου ηλεκτρονικού εργασιακού χωροχρόνου πάνω στη συνολική ζωή των εργαζομένων. Πάλη ενάντια στη γιγαντιαία επέκταση της πολεμικής βιομηχανίας και την κατάρρευση της. Τη βιομηχανία που παράγει τα μέσα καταστροφής και λοβοτόμησης του ανθρώπου, προϊόντα σκουπίδια. Στη βιομηχανία της πολιτικής και πολιτιστικής πειθάρχησης και καταπίεσης των εργαζομένων.

-Πάλη για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και των δημόσιων χώρων, ενάντια στη λογική του κέρδους, της διαρκούς συσσώρευσης του κεφαλαίου και της εμπορευματοποίησης και ειδικά στην Ελλάδα, της καταστροφικής «τουριστικής ανάπτυξης». Δέσμευση, κοινωνικοποίηση όλων των ελεύθερων χώρων στις μεγάλες πόλεις για κοινωφελείς δραστηριότητες και πράσινο, όχι στις καταστροφικές για το περιβάλλον τεχνολογίες π.χ μεταλλαγμένα, έλεγχος των πολυεθνικών ενέργειας και άμεση μείωση των εκπομπών των αερίων του θερμοκηπίου (π.χ η πολύ σημαντική πάλη ενάντια στην είσοδο του λιθάνθρακα στο ενεργειακό ισοζύγιο της ΔΕΗ κλπ).

-Συνολική σύγκρουση με την καπιταλιστική Νέα Τάξη, την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, την Ε.Ε. και τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, τους πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τους παγκόσμιους οργανισμούς του κεφαλαίου (ΝΑΤΟ, ΠΟΕ, ΔΝΤ κλπ). Αγώνας για ρήξεις στις επιλογές και τους κανόνες τους, για απεγκλωβισμό από τα γρανάζια τους προς όφελος των εργαζομένων. Κοινός αγώνας σε κάθε χώρα, πρώτα από όλα ενάντια στην «δική μας» κυβέρνηση και την «δική μας» αστική τάξη. Συνολική ρήξη με την Ε.Ε. και ανατροπή των πολιτικών της έως τη διάλυση-αποδέσμευση από τον ιμπεριαλιστικό αυτό οργανισμό, από τη σκοπιά του εργατικού διεθνισμού. Καμιά συμμετοχή στους κατασταλτικούς και στρατιωτικούς μηχανισμούς της. Ανυπακοή και απειθαρχία στις ευρωπαϊκές Οδηγίες, ανατροπή της κοινής αντιμεταναστευτικής πολιτικής της Ευρώπης - φρούριο. Σταμάτημα της κατοχής στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, φραγμό σε νέες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, δικαίωση της Παλαιστινιακής Ιντιφάντα. Ανάπτυξη της εργατικής αλληλεγγύης και του ταξικού συντονισμού των κινήματων ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και τη δράση των πολυεθνικών, την ιμπεριαλιστική βία, για την υπεράσπιση των κοινωνικών, πολιτικών, εθνικών και πολιτιστικών δικαιωμάτων των λαών, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό και την ξενοφοβία, και στην κεφαλαιοκρατική κοσμοπολιτική ισοπέδωση. Ενάντια στη διπλή και τριπλή καταπίεση των ξένων εργατών και εκμετάλλευσή τους. Όχι στα εξοπλιστικά προγράμματα και τις στρατιωτικές δαπάνες. Απαγόρευση κάθε «πολεμικής» παραγωγικής δραστηριότητας. Ενάντια στη βαλκανική «εκστρατεία» του ελληνικού κεφαλαίου και στην οικονομική απομύζηση των γειτονικών λαών.

-Ενίσχυση της πάλης των εργαζομένων του χωριού και των φτωχών αγροτών για συνεταιρισμούς

και συλλόγους στα δικά τους χέρια. Κάλυψη του κόστους παραγωγής και του μόχθου του αγρότη. Μέτωπο εργατών-φτωχών αγροτών ενάντια στα συμφέροντα των μεγαλαγορωτών, του αγροτοδιατροφικού κεφαλαίου και της βιομηχανίας των μεταλλαγμένων, για προσιτή και ασφαλή διατροφή. Μέτρα για την προστασία της μικρής και μεσαίας παραγωγής ενάντια στην ΕΕ και την διαρκή καπιταλιστικοποίηση της γεωργικής παραγωγής, την χημική και βιοτεχνολογική βιομηχανία κλπ. Να μην εφαρμοστεί η ΚΑΠ.

4. Επιδιώκουμε, τα προγράμματα πάλης να «συγκεντρώνονται» σε πολιτικούς στόχους.

Και σε ότι αφορά την οργανική σύνδεση των στόχων πάλης με την πολιτική των αναγκών των εργαζομένων απέναντι στα κριτήρια της ανταγωνιστικότητας και της αγοράς. Και σε εκείνη που αφορά τη σαφή, ενιαία και ταυτόχρονη αντιπαράθεση του εργατικού κινήματος με όλους τους πολιτικούς πυλώνες του αστικού συνασπισμού εξουσίας (κυβέρνηση ΝΔ, ΕΕ, κεφάλαιο, ΠΑΣΟΚ).

Το πρόγραμμα πάλης, ως ενιαίο συνεκτικό πλαίσιο διεκδικήσεων, «ακουμπάει» στις υλικές ανάγκες των εργαζόμενων εκφράζοντας την σύγχρονη απαιτητικότητα του κόσμου της δουλειάς, υπερβαίνει όμως τον οικονομικό αγώνα της τάξης, δεν είναι απλώς άθροισμα κλαδικών συνδικαλιστικών αιτημάτων, αλλά αποτελεί οργανικό τμήμα του πολιτικού προγράμματος που στρέφεται κατά της αντεργατικής εκστρατείας, της κυβέρνησης ΝΔ, του κεφαλαίου, της Ε.Ε. και των βασικών πυλώνων της κυρίαρχης πολιτικής. Συνδέεται με την πάλη κατά του διεθνικού καθεστώτος της εκμετάλλευσης και το πλέγμα των διεθνών σχέσεων του κεφαλαίου (π.χ. Ε.Ε. και Πράσινη Βίβλος-οδηγίες Μπολκενστάϊν-προγράμματα σύγκλισης-στρατηγικές Μπολόνια και Λισσαβόνας, μετανάστες, ΔΝΤ, εξελίξεις στο αστικό κράτος). Η γενικευμένη πάλη των εργαζομένων με αυτό το πλαίσιο θα φέρνει στο προσκήνιο το συνολικό πολιτικό πρόβλημα, την αντεργατική επίθεση και τους πυλώνες-φορείς της, την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την εργατική δημοκρατία-εξουσία.

Σ' αυτή τη βάση, προβάλλουμε την ανάγκη να διαμορφωθεί μια νέα Χάρτα των σύγχρονων εργατικών αναγκών, που θα ανταποκρίνεται δυναμικά-απελευθερωτικά στις ανάγκες της εργατικής τάξης.

Για το ΝΕΚ δεν αρκεί η καταγραφή απλά της ανάγκης «πολιτικοποίησης» του οικονομικού αγώνα, αλλά η πάλη μέσα στον κόσμο, σε στενή επαφή με τις διεκδικήσεις και το επίπεδο της συνείδησής του για την ανάπτυξη της καθ' εαυτό πολιτικής πάλης των εργαζόμενων. Αντίθετα η διάσταση ανάμεσα στον οικονομικό και πολιτικό αγώνα είναι η βάση ώστε ο αναγκαίος πολιτικός χαρακτήρας της εργατικής πάλης να υποτάσσεται τελικά στην αστική πολιτική, στο όνομα μάλιστα της πλατιάς «οικονομικής» ενότητας όλων των εργαζομένων. Όμως τα οικονομικά συμφέροντα είναι κι αυτά πολιτικά συμφέροντα, γιατί απαιτούν συνολικές κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές για να επιτευχθούν και δεν μπορούν να ολοκληρωθούν παρά μόνο σε πολιτικό επίπεδο.

5. Το ΝΕΚ προβάλλει την ανάγκη για:

- Να καταργηθούν όλα τα νήματα που συνδέουν τα εργατικά συνδικάτα με το κράτος, την εργοδοσία, την Ε.Ε., τους κάθε λογής καθεστωτικούς μηχανισμούς. Να διαχωριστεί το εργατικό κίνημα από τους πολύμορφους συνδιαχειριστικούς μηχανισμούς, τα όργανα και τις επιτροπές ταξικής συμφιλίωσης. Να «απεξαρτηθούν» τα συνδικάτα από το «θανάσιμο εναγκαλισμό» των εργοδοτικών ή κρατικών παροχών. Να καταργηθεί κάθε δικαστική διαμεσολάβηση και παρέμβαση στην εσωτερική ζωή και τη δράση των συνδικάτων.

-Να γίνει κέντρο της ζωής και της δράσης του σωματείου ο ίδιος ο εργαζόμενος, με οριοθέτηση από τη γραφειοκρατία, την «πάλη δι' αντιπροσώπων» και τη λογική της «ανάθεσης». Για μια λειτουργία που θα επιτρέπει την «αυτοδιεύθυνση» του αγώνα από τους ίδιους τους εργαζομένους», για ρήξη με τα φαινόμενα παραταξιοποίησης, υπερεξουσιών των Δ.Σ..

-Για να εμπλουτιστεί η λειτουργία των σωματείων με διαδικασίες διαλόγου, πολιτιστικής δημιουργίας, αλληλεγγύης, «θεωρητικού πολιτισμού» και ιδεολογικής ταυτότητας του ε.κ. κ.λπ.

-Το ΝΕΚ πρεσβεύει μια άλλη λογική συγκρότησης του εργατικού κινήματος που σημαίνει ότι το κύριο βάρος στη διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να δοθεί στους χώρους δουλειάς και σε εργατικές

συλλογικότητες (σωματεία, συνδικάτα, συλλόγους, συνδέσμους κ.λπ.) που θα καλύπτουν όλους τους εργαζόμενους (και όχι και εργολάβους, διευθυντές κ.λπ.) του χώρου, έλληνες ή μετανάστες, σταθερά ή ελαστικά εργαζόμενους, εργαζόμενους με δελτίο παροχής υπηρεσιών, μισθωτούς στο βασικό εργοδότη ή υπενοικιαζόμενους, αυτού ή του άλλου επαγγέλματος. Με έκτακτα συνέδρια, καταλήψεις, ακύρωση διαδικασιών όπου δεν τους γράφουν κλπ. Να κατοχυρωθεί επίσης η δυνατότητα των ανέργων να στρατεύονται στα σωματεία αυτά, παράλληλα με την προσπάθεια να υπάρχουν και αυτοτελείς μορφές οργάνωσής τους. Δημιουργία συνδέσμων για την υπεράσπιση των ανέργων, ειδικά των νέων.

Παλεύουμε δηλαδή για σωματεία που θα υπερβαίνουν τη διαταξικότητα, τον συντεχνιασμό και το κοινό επάγγελμα ως βάση συγκρότησης.

Προφανώς αυτή η κατεύθυνση στο σωματείο του χώρου έχει και αδύνατες πλευρές. Κοινωνικές, διότι στην Ελλάδα, μεγάλα τμήματα εργαζομένων δουλεύουν σε επιχειρήσεις με μικρό αριθμό απασχολούμενων όπου είναι δύσκολο να «σταθεί» εργατική συλλογικότητα. Πολιτικές, διότι μια τέτοια συλλογικότητα είναι πιο ευάλωτη στην εργοδοτική και κρατική πίεση, είναι πιο επιρρεπής στην απομόνωση του αγώνα στο πλαίσιο της «επιχείρησής μας», είναι πιο προβληματική στην πολιτικοποίηση της πάλης. Επιδιώκουμε τη δημιουργία πανεθνικών συνδικάτων κατά κλάδο παραγωγής (που βεβαίως θα έχουν «βάση» τους τις πρωτογενείς εργατικές συλλογικότητες - τα πρωτοβάθμια σωματεία - και τους αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους τους με καθολική ψηφοφορία, και όχι τα γραφειοκρατικά Γενικά Συμβούλια των β' βαθμίων και γ' βαθμίων ομοσπονδιών), μαζί τα σωματεία κατά χώρο δουλειάς τα οποία συμπληρώνονται από συνδικαλιστικές μορφές κατά νομό ή περιοχή ή κλάδο για τους εργαζόμενους των μικρότερων επιχειρήσεων.

Στην κατεύθυνση αυτή προέχει σήμερα η δράση μας στα πρωτοβάθμια σωματεία ώστε να συγκροτούνται, όχι σε ομοιοεπαγγελματική και διαταξική αλλά σε διεπαγγελματική και ομοιοταξική βάση. Οι απαντήσεις, ωστόσο, δε θα δοθούν με «ασκήσεις επί χάρτου» αλλά μέσα στις ίδιες τις αγωνιστικές διαδικασίες του εργατικού κινήματος που αναδεικνύουν σημαντικά στοιχεία για τη δομή και λειτουργία που ανταποκρίνονται στις ανάγκες της εργατικής πάλης.

6. Για το NEK η ενότητα της εργατικής τάξης είναι πρωταρχικό πρόβλημα, αν λάβουμε υπόψη το μεγάλο κατακερματισμό της (δημόσιος-ιδιωτικός τομέας, ντόπιοι-ξένοι, μισθολογικές διαφορές, επίπεδα ιεραρχίας, εργασιακές σχέσεις και συνθήκες δουλειάς, ρόλος στην παραγωγή, μορφωτικό επίπεδο κ.λπ.) και ορισμένα αρνητικά φαινόμενα (ρατσισμός, ανταγωνισμός μεταξύ εργαζομένων, σύγκρουση τμημάτων τους κ.λπ.). Η πολυδιάσπαση της εργατικής τάξης και ο «εμφύλιος πόλεμος των κάτω» αναδεικνύεται σε βασικό παράγοντα για την ηγεμονία του κεφαλαίου και της αστικής πολιτικής. Το NEK επιδιώκει σταθερά την ενότητα, το συντονισμό, την αλληλεγγύη, γενικά και σε κάθε αγώνα, όχι ως οργανωτικό ζήτημα ή ζήτημα κάποιων κοινών αιτημάτων. Αλλά ως στρατηγικό ζήτημα που εξασφαλίζεται κατά βάση με βαθύτερη ενοποίηση, σε κορυφαία πολιτικά μέτωπα και με την ανάδειξη των βαθύτερων συμφερόντων που ενοποιούν την εργατική τάξη απέναντι στο κεφάλαιο.

7. Θεωρούμε ότι η διαμόρφωσή του Νέου πραγματικά μαζικού Εργατικού Κινήματος θα είναι μια πορεία συνύπαρξης και αντιπαλότητας, ενότητας και αντιπαράθεσης του παλιού με το νέο, της τάξης απεγκλωβισμού από την αστική κυριαρχία με την τάση συμβιβασμού προς αυτήν. Επομένως, η εκτίμηση για την ιστορική κρίση και χρεοκοπία του γραφειοκρατικού σ.κ. δεν επιτρέπεται να αξιοποιείται ως άλλοθι για αποχή από τις δραστηριότητές του. Ούτε από την άλλη μεριά, στο όνομα «της συνύπαρξης», ως μειωμένη προσπάθεια για αυτοτελείς-ανεξάρτητες συγκροτήσεις του NEK και της νέας ταξικής ενότητας. Προϋπόθεση για την επικράτηση της γραμμής αυτής είναι η οργάνωση της αυτοτελούς κινηματικής, πολιτικής, ιδεολογικής παρουσίας της, η διαπραγματεύτη εξασφάλιση αυτής της ανεξάρτητης παρουσίας.

8. Προωθούμε άμεσα τη λογική μας ενιαία και στο σύνολό της (όχι κατά φέτες), μέσα από πολλές μορφές και δρόμους. Την εμφανίζουμε και την οργανώνουμε παντού (στο μαζικό χώρο, στα σχήματα, στις εργατικές πολιτιστικές δραστηριότητες κλπ). Πριν απ' όλα κρίνεται στην αναμέτρηση με την αντιδραστική αντεργατική καταιγίδα, αυτός είναι ο κόμβος για να δοκιμαστούν οι αντιλήψεις αυτές.

Από αυτή την άποψη για την οργάνωση της παρέμβασής μας το επόμενο διάστημα **ξεχωρίζουν:**

A) Η κυβέρνηση της Ν.Δ. προχωρά σε νέο γύρο επίθεσης με την ένταση της λιτότητας και λεηλασίας του εργατικού εισοδήματος (μισθοί, ακρίβεια, φορομνηξία, ασυδοσία τραπεζών), την επέκταση των ελαστικών μορφών εργασίας (stage, ωρομίσθιοι, τετραωρίτες, απελευθέρωση των απολύσεων), εφαρμογή στον ιδιωτικό

τομέα και επέκταση στο δημόσιο των αντιασφαλιστικών νόμων, τη διεύρυνση της επιχειρηματικής λειτουργίας του δημοσίου και την επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων - ΣΔΙΤ (ΟΤΕ, Ολυμπιακή, ΔΕΗ, Εκπαίδευση, Υγεία). Απαιτείται **άμεσος συναγερμός στις δυνάμεις μας και σε όλη την ταξική πτέρυγα για:**

-να αναπτυχθούν αγώνες, με το παραπάνω περιεχόμενο, να σπάει το κλίμα της αδράνειας, να κερδίζει έδαφος η λογική της συλλογικής διεκδίκησης απέναντι σ' εκείνη της υποταγής, της συνδιαλλαγής και της ατομικής διαπραγμάτευσης, με στόχο την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης. Αγώνες που θα συγκρούονται με στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου και του αστικού μπλοκ εξουσίας, ώστε να γίνονται πολιτικά επικίνδυνοι. Που θα επιδιώκουν να συνενώνονται και να συντονίζονται διακλαδικά. Που θα στηρίζονται στις Γ.Σ. και θα επιδιώκουν την ανάπτυξη των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών. Που θα προωθούν την αποφασιστική σύγκρουση με την κυβέρνηση με μορφές απεργιακών αγώνων διαρκείας.

-Οι δυνάμεις του ΝΑΡ μπροστά στην ΔΕΘ αλλά και γενικότερα θα πρωτοστατήσουν ώστε να παρθεί πρωτοβουλία κατά της ακρίβειας και της λιτότητας τόσο από τις παρεμβάσεις - συσπειρώσεις - κινήσεις, τα εργατικά σχήματα, τις κινήσεις γειτονιάς και τα ΕΑΑΚ, όσο και από το συντονιστικό των σωματείων, με στόχο να διοργανωθεί αυτοτελής καμπάνια, κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις ανεξάρτητα από το αν θα πάρουν κάποια πρωτοβουλία ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ και ΠΑΜΕ.

Β) Για την αγωνιστική προώθηση αυτής της γραμμής, με βάση το σημερινό συσχετισμό δυνάμεων των πολιτικών ρευμάτων στο εργατικό κίνημα είναι απαραίτητη μια **«νέα αγωνιστική ταξική ενότητα»**, με θεμελιώδεις πολιτικές ορίζουσες τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική κυβέρνηση-αστικού μπλοκ εξουσίας -Ε.Ε.-κεφαλαίου και την ανεξαρτησία από τον υποταγμένο συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Απευθύνεται πλατιά στη βάση των εργαζομένων, με προγράμματα πάλης που μπορούν να συσπειρώσουν αγωνιστικά την πλειοψηφία τους και όχι μόνο τους αριστερούς. Έχει ψυχή της την αγωνιστική, ταξική δράση απέναντι στην αντεργατική καταίγδα και όχι την ενότητα που «διαμεσολαβείται» από τη ΓΣΕΕ και το αστικοποιημένο σ.κ..

Γ) Ιδιαίτερη πλευρά της πρότασής μας αποτελεί η αξιοποίηση κάθε δυνατότητας κοινής αγωνιστικής δράσης με τη συνδικαλιστική Αριστερά και με κάθε τάση αντίστασης, με βάση τα πολιτικά κριτήρια που προαναφέρθηκαν. Η έλλειψη ανατρεπτικής γραμμής του ΠΑΜΕ, που το οδηγεί στο δίπολο σεχταρισμού-ενσωμάτωσης, ή και η διαχειριστική φιλο-ΕΕ πρακτική του ΣΥΝ δεν πρέπει να λειτουργούν ως άλλοθι για να μην εξαντλούνται οι όποιες δυνατότητες ούτε δικαιολογούν την παραίτηση από αυτή την πλευρά της τακτικής μας.

Δ) Οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος θα πάρουν πρωτοβουλία ώστε να προωθηθεί ο συντονισμός και η κοινή δράση σε διεθνιστικό επίπεδο με αντικαπιταλιστικές εργατικές συλλογικότητες και αγωνιστικά ταξικά συνδικάτα στα πλαίσια της Ε.Ε γύρω από τα κάτωτι ζητήματα: 65ωρο, αντιασφαλιστική επίθεση, οδηγία Μπολκενστάϊν, συμβάσεις πρώτης πρόσληψης. Παράλληλα οφείλουμε να καταγράψουμε τις δυνατότητες επαφής και συναγωνιστικής πορείας με εργατικές δυνάμεις της περιοχής των Βαλκανίων, ζήτημα κρίσιμης σημασίας μπροστά στην επιχειρούμενη αξιοποίηση του εργατικού δυναμικού της περιοχής σαν φτηνή πρώτη ύλη, τόσο από το Ελληνικό όσο και το πολυεθνικό κεφάλαιο και να συμβάλλουμε στην κοινή δράση των εργατικών ταξικών δυνάμεων της περιοχής.

Ε) Ο συντονισμός των εργατικών συλλογικοτήτων (σωματείων, συλλόγων, συνδέσμων και επιτροπών αγώνα), ο διακλαδικός συντονισμός αποτελεί κρίσιμη πλευρά της δράσης μας. Θετικό κεκτημένο, παρά τις αδυναμίες, αποτελεί η πρωτοβουλία των 20 πρωτοβάθμιων σωματείων, που πρέπει να διευρυνθεί και να στηριχτεί ολόπλευρα από τις δυνάμεις του ΝΕΚ και της πτέρυγας. Απαιτεί μια πολυδιάστατη τακτική, που θ' απαντάει με βάση το περιεχόμενο της πάλης και με μορφές που θα ενοποιούν τα σωματεία, τους συνδέσμους και τους αγωνιστές κατά κλάδο, περιοχή, θέμα (π.χ. προβληματικές, ιδιωτικοποίηση), επιχείρηση, (ειδικά για πολυεθνική-πολυκλαδική) κ.λ.π. Αυτή η προσπάθεια φυσικά δεν μπορεί να είναι κενή περιεχομένου, ούτε λύνεται με οργανοτεχνικό τρόπο. Προϋποθέτει τη συμφωνία σε μια αγωνιστική πλατφόρμα αυτών των σωματείων και των εργατικών συλλογικοτήτων που θα υπερβαίνει τις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις του χώρου τους, θα

ενσωματώνει πλευρές των διεκδικήσεων απέναντι στο συλλογικό καπιταλιστή (κράτος, ΕΕ, ΣΕΒ). Ο συντονισμός αυτός δεν ταυτίζεται με το συντονισμό των σωματείων που επηρεάζονται από τη ριζοσπαστική Αριστερά. Είναι πιο ευρύς και επιβάλλεται να συσπειρώνει και δυνάμεις που δεν ανήκουν στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά ή τα σχήματα, αλλά διαφοροποιούνται από το γραφειοκρατικό σ.κ. Επιπλέον συνενώνει όχι μόνο σωματεία, αλλά και άλλες εργατικές συλλογικότητες και επιτροπές αγώνα. Ωστόσο, στο όνομα του πιο «μεγάλου» στόχου δεν πρέπει να παραπέμπουμε στις ελληνικές καλένδες τα βήματα που μπορούν να γίνουν και τους δρόμους που μπορούν και πρέπει να ανοίξουν από σήμερα – έστω από ένα μικρό αριθμό σωματείων και συλλογικοτήτων που κινούνται σήμερα σε αυτή τη λογική. Η παραπομπή αυτού του στόχου στο ακαθόριστο μέλλον και στις συνθήκες που «θα ωριμάσουν κάποτε» για να μην «κάψουμε» την προσπάθεια, η άρνηση των κινήσεων που απαιτούνται ήδη από τώρα είναι ένας ακόμη δρόμος για την ακύρωσή του και για τη σύνθλιψη κάθε ανεξάρτητης αγωνιστικής τάσης στο δίπολο ΓΣΕΕ-ΠΑΜΕ.

9. Σημαντικό ζήτημα για το ΝΕΚ είναι και η **μορφή** που θα παίρνει, ήδη από σήμερα, η ανταγωνιστική προς το υποταγμένο συνδικαλιστικό κίνημα λογική. Αφορά, τη δυνατότητα εργατικών συλλογικοτήτων (π.χ. μια ΕΛΜΕ, εργοστασιακή συνέλευση όπου υπάρχει κλαδικό σωματείο, οικοδόμοι και τεχνικοί ενός έργου, εργαζόμενοι σε κτίριο του ΟΤΕ) να δράσουν αγωνιστικά χωρίς ή και ενάντια στις τυπικές διαδικασίες του αστικοποιημένου συνδικαλιστικού κινήματος, να απειθαρχήσουν στο «δημοκρατικό συγκεντρωτισμό» του.

Σε κάθε περίπτωση η πολιτική αυτή θα πρέπει να έχει στόχο, την ανάπτυξη **Ανεξάρτητων Κέντρων Αγώνα**. Τα Κέντρα Αγώνα δεν είναι η συσπείρωση της άποψής για το Νέο Εργατικό Κίνημα ούτε ο συντονισμός των εργατικών σχημάτων. Αποτελούν πολύμορφη αγωνιστική συσπείρωση που στηρίζεται στη βάση των εργαζομένων και **ΑΠΑΡΕΓΚΛΙΤΑ στις εργατικές συνελεύσεις** και δημιουργεί ρήγματα σε κάποιους κλάδους ή κάποια μέτωπα. Περιλαμβάνουν σωματεία, εργατικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, ΔΣ, αγωνιστές, με την προϋπόθεση της μαζικής διάδοσής του στους εργαζόμενους, της ανεξαρτησίας από τα κομματικά, γραφειοκρατικά σχήματα και τη συμφωνία σε ένα ριζοσπαστικό περιεχόμενο.

10. Η συγκρότηση και παρουσία του αγωνιστικού αριστερού ταξικού δυναμικού των σχημάτων σε αρκετούς εργασιακούς χώρους, είναι μία από τις κατακτήσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και αποτελεί τη βασική μορφή παρέμβασής της, ειδικά δε στις **εκλογικές διαδικασίες είναι η αποκλειστική μορφή παρέμβασης που θα εξακολουθήσει να ισχύει**.

Οι συσπειρώσεις και τα σχήματα της αριστερής ταξικής πτέρυγας, στην πλειοψηφία τους, είναι πολυτασικά (και θέλουμε να είναι τέτοια). Δεν έχουν ενιαίους ιδεολογικούς- πολιτικούς προσανατολισμούς. Ανάμεσα τους υπάρχουν αρκετά τα οποία κρατούν ανοικτή την προοπτική του Νέου Εργατικού Κινήματος και τον ορίζοντα της αντικαπιταλιστικής εργατικής πολιτικής, που διαφοροποιούνται από αντιλήψεις και γραμμές, οι οποίες εντάσσονται/οδηγούν στη ρεφορμιστική αριστερά η αναπαράγουν τον κατακερματισμό και τους μοναχικούς δρόμους. Δημιουργούν έτσι δυνατότητες να υπερβαίνει η αντικαπιταλιστική αριστερά το περιθώριο, να αποκτά πολιτικούς δεσμούς με τους εργαζόμενους, να διευρύνει κοινωνικά τις δυνατότητες για τις αντικαπιταλιστικές ιδέες, να διαμορφώνει ένα ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό ρεύμα αντίστασης και ανατροπής και να το μετασχηματίζει στην ανώτερη -εφ' όλης της ύλης- πολιτική παρέμβαση της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης ενώ ενισχύει και τις παράλληλες προσπάθειες για τον ανεξάρτητο πόλο της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς.

Οι στοχεύσεις του ΝΕΚ για την ταξική πτέρυγα του ευρύτερου εργατικού κινήματος είναι:

-Οι πολιτικοσυνδικαλιστικές συσπειρώσεις και σχήματα της αριστερής ταξικής πτέρυγας να συνεισφέρουν ώστε να αναπτυχθούν μαζικοί αγώνες ενάντια στην αντεργατική επίθεση. Να έχουν την ετοιμότητα να συνδέονται με κάθε εργατικό ξέσπασμα που οργανώνεται από τα σωματεία, τους συλλόγους, τις επιτροπές αγώνα, τις συνελεύσεις, από ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες, με κάθε αγωνιστική δυνατότητα και με κάθε ρεύμα ή δύναμη που κινείται σε αγωνιστική λογική. Να στηρίξουν τους ανεξάρτητους συντονισμούς των σωματείων.

- Σχεδιασμός της οικοδόμησης και δημιουργίας νέων σχημάτων της αριστερής ταξικής πτέρυγας σε χώρους που υπάρχουν δυνάμεις ή επαφές καθώς και επαναδραστηριοποίησης εκείνων που αδρανούν.

-Αποφασιστική βελτίωση τόσο των δραστήριων σχημάτων που υπάρχουν ανά χώρο και κλάδο όσο και εκείνων που υπάρχουν σε διακλαδικό επίπεδο όπως είναι η Ταξική Ενότητα Ιωαννίνων, η Αγωνιστική Παρέμβαση Εργαζομένων Πρέβεζας, η Ταξική Συσπείρωση Κοζάνης, η Εργατική Πρωτοβουλία Βόλου κλπ. - Η αποφασιστική διεύρυνση των σχημάτων προς το διάσπαρτο αγωνιστικό ριζοσπαστικό τμήμα των εργαζομένων, τους αγωνιστές της βάσης του ΚΚΕ, του ΣΥΝ, του ΠΑΣΟΚ που ασφυκτιούν στις πρακτικές του ρεφορμισμού. Προς τα τμήματα που η αντεργατική επίθεση σπρώχνει σε αγωνιστικούς και ριζοσπαστικούς δρόμους, τα τμήματα που «βγήκαν στο δρόμο» ενάντια στον ασφαλιστικό νόμο, τις ιδιωτικοποιήσεις, τον νόμο πλαίσιο και τα ιδιωτικά

ΑΕΙ.

- Η διαρκής προώθηση της λογικής του νέου εργατικού κινήματος, η κατάκτηση μιας βαθύτερης πολιτικής-ιδεολογικής φυσιογνωμίας που θα ξεκινά από τα αριστερά προγράμματα πάλης, θα αναπτύσσεται σε βάθος πολιτικά και ιδεολογικά και θα ενοποιεί πρώτα απ' όλα το δυναμικό του κάθε σχήματος χωριστά σ' ένα διαρκώς αναπτυσσόμενο ριζοσπαστικό- αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο. Η λογική του ΝΕΚ πρέπει να εμφανίζεται συστηματικά, χωρίς εκπτώσεις, εντός των σχημάτων αλλά αν χρειαστεί σε κρίσιμα ζητήματα θα εμφανίζεται και εκτός από αυτά, με τρόπους που θα διασφαλίζουν το συντροφικό και ενωτικό πλαίσιο δράσης τους.

- Η βήμα το βήμα προσπάθεια ανώτερου πολιτικού πανελλαδικού συντονισμού και ενοποίησης του δυναμικού της αριστερής ταξικής πτέρυγας. Στη διαδικασία αυτή το ΝΕΚ προβάλλει μια συνολική λογική «αναγκαίου περιεχομένου» και όχι το «μέσο όρο ή τις «συμφωνίες κορυφής» των συμμετεχόντων. Συμβάλλουμε πρωταγωνιστικά για τη συλλογική διαμόρφωση μιας ταξικής γραμμής που θα κινείται σε λογική εργατικών συμφερόντων, ρήξης, ριζοσπαστικής- ταξικής δράσης, ανεξαρτησίας του συλλογικού αγώνα από τη σκοπιά της προώθησης συνολικά μιας μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης ενάντια στο υπερ-αντιδραστικό αντεργατικό διαρκές πραξικόπημα του αστικού μπλοκ εξουσίας. Να συμβάλλουν τα σχήματα στον πόλο μιας άλλης αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής αριστεράς. Αξιοποιούμε κάθε θετική συνεισφορά στην κατεύθυνση αυτή. Διαφοροποιούμε από τις αντιλήψεις εκείνες που επιζητούν την καθήλωση στο υπάρχον επίπεδο συντονισμού η προωθούν ένα συντονισμό κορυφής και συνεννόησης «πολιτικών γραφείων». Επίσης από τις απόψεις εκείνες που υποβαθμίζουν την ανάγκη μόνιμης προσπάθειας ενός διαρκώς αναπτυσσόμενου συντονισμού, παραμένοντας εγκλωβισμένες στην κατακερματισμένη δράση στο χώρο.

11. Μια αυτοτελής μετωπική συσπείρωση των δυνάμεων του ΝΕΚ, χρειάζεται για να συγκεντρωθεί το πιο ευρύ δυναμικό, που τοποθετείται και δρα σταθερά, και όχι ευκαιριακά, υπέρ της λογικής της ταξικής αναγέννησης του ε.κ, και θέλει να συμβάλλει στην ανάπτυξη και την ενίσχυση αυτής της λογικής.. Απευθύνεται πλατιά προτάσσοντας το περιεχόμενό της, δεν είναι παράταξη του ΝΑΡ και του στενού περιγύρου, ούτε συνδικαλιστική έκφραση. Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να κινηθεί με ενιαίο τρόπο το σύνολο των δυνάμεων του ΝΑΡ και της ν.ΚΑ - σε όποια εργατική συλλογικότητα και αν δραστηριοποιούνται - ώστε να δημιουργηθεί μια νέα κίνηση που θα εκφράζει τα χαρακτηριστικά που περιγράφονται πιο κάτω.

Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο: Θα συγκροτείται στη βάση των γενικών στοχεύσεων που σηματοδοτούν την λογική για ένα νέο ταξικό εργατικό κίνημα και ενός προγράμματος για τα εργατικά δικαιώματα της εποχής μας, όπως περιγράψαμε προηγούμενα.

Το πρώτο καθοριστικό βήμα εδώ είναι η «γενική εξόρμηση» αυτής της πρότασης στο δυναμικό των αντικαπιταλιστικών συσπειρώσεων και ταξικών σχημάτων, στις διακλαδικές συσπειρώσεις των πόλεων, στην «Πρωτοβουλία για μια Πανελλαδική Ταξική Κίνηση», στη νέα εργατική βάρδια, τις αγωνιστικές τάσεις της Αριστεράς, το πρωτοπόρο δυναμικό των αγώνων και των σωματείων. Στόχος είναι η δημιουργία προϋποθέσεων ευρύτερης κοινωνικοπολιτικής συσπείρωσης σε πανελλαδικό επίπεδο. Για να μπορεί να παίξει ένα ρόλο καταλύτη στην αναγέννηση του ε.κ. η πρωτοβουλία αυτή, πρέπει να έχει ρίζες στους βασικούς κλάδους παραγωγής, να είναι σχετικά μαζική, να εκφράζει τμήματα των συσπειρώσεων και των ταξικών συνδικάτων. Υπάρχει η «κρίσιμη μάζα» για τα πρώτα αποφασιστικά της βήματα, η οποία μάλιστα έχει μεγαλώσει μέσα από τις τελευταίες μάχες και εμπειρίες.

Σε ό,τι αφορά τη μορφή της: Προτείνουμε τη συμμετοχή κυρίως αγωνιστών από τους βασικούς εργατικούς κλάδους που συμφωνούν και θα συμβάλουν στη διαμόρφωση μιας τέτοιας προσπάθειας. Ο αριθμός αυτών των αγωνιστών πρέπει να εξασφαλίζει έναν κρίσιμο και επαρκή αρχικό πυρήνα, γι' αυτό χρειάζεται υπομονετική δουλειά «από τα κάτω» και «από τα πάνω» και όχι βεβιασμένες ενέργειες.

Η κίνηση θα λειτουργεί με ανοιχτό συντονιστικό και ολομελειακή λειτουργία. Επιδιώκουμε επίσης τη συμμετοχή διανοουμένων και πολιτικών αγωνιστών με αντίστοιχα καθήκοντα, καθώς και την πανελλαδική συγκρότηση και κάποιας μορφής έκφραση στις βασικές επαρχιακές πόλεις .

Οι δραστηριότητες της κίνησης μπορούν να περιλαμβάνουν: Την έκδοση πανελλαδικού εντύπου-εφημερίδας. Εκδηλώσεις-συζητήσεις-διαλέξεις για εργατικά ζητήματα, στα πλαίσια του ιδεολογικού-πολιτικού εξοπλισμού των αγωνιστών. Παρέμβαση από πολιτική, θεωρητική και οργανωτική σκοπιά στους

κλαδικούς και τους συνολικούς εργατικούς αγώνες που αναπτύσσονται. Μορφές αλληλεγγύης σε αγώνες και ξεχωριστούς αγωνιστές που αντιμετωπίζουν την εργοδοτική και κρατική αυθαιρεσία. Μπορούμε να δούμε και κινήσεις νομικής υποστήριξης. Οργανωτική και πολιτική βοήθεια στη συγκρότηση σωματείων και την ανάπτυξη συνδικαλιστικής δράσης, ιδιαίτερα στον ιδιωτικό τομέα διεθνείς επαφές και δραστηριότητες με εργατικές κινήσεις και συνδικάτα. Πολιτιστικές δραστηριότητες για την ανάδειξη και αναζήτηση των σύγχρονων τάσεων του εργατικού πολιτισμού. Διεθνείς επαφές και δραστηριότητες.

Η κίνηση και τα σχήματα. Η κίνηση δεν είναι ανταγωνιστική με τα εργατικά σχήματα των κλάδων και τις διαδικασίες συντονισμού τους, αλλά αντίθετα αλληλοτροφοδοτούνται. Η κίνηση συσπειρώνει τους αγωνιστές των σχημάτων που ενστερνίζονται τη λογική της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και δρουν με βάση αυτή, χωρίς ωστόσο να παρεμβαίνει εκλογικά ως τέτοια στις αρχαιρεσίες των σωματείων και χωρίς να διασπούμε τα σχήματα ή να τα υποβαθμίζουμε στο όνομα της κίνησης. Στην ουσία, λοιπόν, εξαρτάται από την ικανότητα και το πολιτικό αισθητήριο των δυνάμεων του NAP το κατά πόσο θα μπορούν μέσα από τον εργατικό συντονισμό και την ανάπτυξη των σχημάτων να ξεχωρίζουν και να οργανώνουν αυτοτελώς τα πρωτοπόρα στοιχεία του NEK. Από την άλλη μεριά, η «κίνηση» εν θα μας λύσει τα προβλήματα παρέμβασης στο χώρο αν δεν την αξιοποιήσουμε και για τη δημιουργία ριζοσπαστικών πολιτικοσυνδικαλιστικών συσπειρώσεων σε κάθε κλάδο που δεν υπάρχουν σχήματα.

E. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΝΑΡ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Στο ΝΑΡ και τη νΚΑ υπάρχει ανάγκη για μια συνολική αναβάθμιση της εργατικής του δουλειάς με κέντρο την ΟΒ και το μέλος. Βασικά ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν από σήμερα είναι:

Η πανελλαδικοποίηση της προσπάθειάς μας. Υπάρχει **σοβαρή υστέρηση** στον συντονισμό και τον ενιαίο σχεδιασμό, ακόμα και στην απλή ενημέρωση από περιοχή σε περιοχή.

Η αναδιάρθρωση των εργατικών του οργανώσεων, ώστε να έρθουν πιο κοντά στην εργατοπαραγωγική συγκρότηση (υπερβαίνοντας το, σε μεγάλο βαθμό, ομοιοπεγαλματικό μοντέλο) της εργατικής τάξης, με προσανατολισμό και σχεδιασμό της δουλειάς στους βασικούς κλάδους παραγωγής και υπηρεσιών. Υπάρχει στην κατεύθυνση αυτή συγκεκριμένη πρόταση καταρχήν για την Αθήνα. Η ανάπτυξη των επεξεργασιών και των απόψεών μας, τόσο μέσα από την καλύτερη συγκρότηση της εργατικής επιτροπής, όσο και μέσα από την αναβάθμιση της συζήτησης αυτής στο σύνολο του δυναμικού του ΝΑΡ και των πρωτοπόρων αγωνιστών με τους οποίους παλεύει μαζί του. Η αποφασιστική ενίσχυση του ΝΑΡ και η ένταξη σε αυτό όλων των πρωτοπόρων ανθρώπων, που δίνουν την μάχη μέσα στο σημερινό δύσκολο συσχετισμό. Η ενίσχυση της λειτουργίας της εργατικής επιτροπής και της σύνδεσής της με τη ν ΚΑ.

Στο μέτωπο της νεολαίας, η νέα εργατική βάρδια είναι το κομμάτι εκείνο της εργατικής τάξης, που βιώνει πρώτο τις νέες εργασιακές σχέσεις, τις αλλαγές που οι ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής επιβάλλουν. Αντιμετωπίζουμε την ένταξη της νέας εργατικής βάρδιας στα συνδικάτα, τις πολιτικοσυνδικαλιστικές συσπειρώσεις, την αυτοτελή συσπείρωση του NEK, από τους δικούς της δρόμους και με σχετικά αυτοτελή τρόπο ως κρίσιμο πολιτικό ζήτημα. Επομένως:

1. Η παρέμβαση μας στη νεολαία πρέπει να συναντά τους συνολικούς στόχους που ως ΝΑΡ και νΚΑ θέτουμε και να βαδίζει πάνω σε ένα ενιαίο πολιτικό σχέδιο.

2. Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, φέρνουν στο προσκήνιο την ανάγκη **για ειδική απεύθυνση και σχεδιασμό.** Αναγκαίο βήμα είναι **η ανάγνωση των κλάδων και των χώρων που δουλεύει κατ' εξοχήν νεολαία.** Με αυτήν την έννοια απαιτείται η αξιοποίηση των σωματείων εκεί που υπάρχουν, έτσι ώστε να καταφέρουν να εντάξουν αυτό που «φέρνει» η εργατική νεολαία (από την άποψη εργασιακών σχέσεων, εμπειριών, κτλ.). Αλλά **ειδικά σε κλάδους που δεν υπάρχουν** (που είναι αρκετά μεγάλο κομμάτι), **πέρα από τις πρωτοβουλίες για να δημιουργηθούν, απαιτείται και η συγκρότηση μορφών πολιτικής και (εν μέρει) κινηματικής ενοποίησης της εργαζόμενης νεολαίας και αυτοτελώς. Ειδικής σημασίας και**

βαρύτητας είναι και η αυτοτελής παρέμβαση στους νέους της κατάρτισης (ειδικά των ΙΕΚ) παράλληλα και μέσα από τη δουλειά στους κλάδους. Καθοριστικό στοιχείο από τη μια αποτελεί ότι τα τελευταία χρόνια εμφανίζεται έντονα στον χάρτη της εργατικής νεολαίας, η σταθερή ποσοτικά αύξηση των νέων από την τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση.

3. Συνδέεται με την πάλη ενάντια στις πολιτικές κατακερματισμού της εργατικής τάξης και της διάσπασης των γενιών που προσπαθεί να επιβάλλει η αστική πολιτική.

4. Συνδέεται με την πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα της νεολαίας, θεμελιώδη πλευρά του μετώπου παιδείας - εργασίας - δημοκρατίας.

Με βάση όλα τα παραπάνω, η συγκρότηση της **κίνησης «νέα βάρδια»** έρχεται να υπηρετήσει ακριβώς αυτή τη λογική. Είναι ξεκάθαρο ότι για την νΚΑ αποτελεί έναν από τους δρόμους που με σαφήνεια έχουμε ορίσει, για την παρέμβαση στην εργατική νεολαία.

Αθήνα, 29 Ιουνίου 2008, η 2^η εργατική συνδιάσκεψη του ΝΑΡ
